Bốn Phương Lên Tiếng : Tổ quốc tôi, Ông là ai ?

Lời giới thiệu : Nhân Hội diễn tại một trường Trung học Phổ thông bên Trung quốc mang chủ đề ***"Tổ quốc thân yêu"***, một nữ sinh 17 tuổi học lớp 10 tên Vương Kha Nhi đóng góp bài viết ***"Tổ quốc tôi, Ông là ai ?"***. Bài viết không khẳng định như thường khi, Tổ quốc là ai, ở đâu, tôn vinh hay hạch hỏi như có người đã trút lỗi "Tổ quốc ăn năn". Ở bài viết này, Tổ quốc khởi phát từ thế hệ đang lên — thế hệ trẻ — từ cá nhân Vương Kha Nhi với cái nhìn mới mẽ, can cường, không ỷ dựa vào bất cứ ai, thế lực nào, để nắn dựng hình hài một tổ quốc thoắt sinh từ nhân dân, từ con người thoát ly những hệ lụy lịch sử hào nhoáng nhưng cũ càng, mất khí thế.

Vương Kha Nhi vạch trần 3 giấc mộng của người Trung quốc cổ : Giấc mộng Minh quân, Giác mộng Thanh quan, và Giấc mộng Hiệp khách, mà cô gọi "giấc mộng đẹp kê vàng" giữa ban ngày, mang tính bị động, tiêu cực đối với nhân dân sống dầm dãi trong chính sách ngu dân. Rồi cô đưa ra 3 Giấc mộng người Trung quốc thời nay thực tiễn với con người và xã hội ở thế kỷ 21.

Cô nhận xét :

"Nước Mỹ đã sinh ra George Washington, nước Anh đã sinh ra Winston Churchill. Nhưng họ đều đã quá vãng cả rồi. Trách nhiệm bây giờ không ở nơi họ nữa, mà hoàn

toàn tin cậy vào tuổi trẻ chúng ta. Tuổi trẻ có trí tuệ, đất nước ắt có trí tuệ ; tuổi trẻ mạnh mẽ, đất nước ắt mạnh mẽ ; tuổi trẻ độc lập, ắt đất nước độc lập, tuổi trẻ tài giỏi lớn mạnh trên mặt địa cầu, đất nước ắt tài giỏi lớn mạnh trên mặt địa cầu".

Từ phong trào Ngũ tứ, cách đây một thế kỷ, tới nay, tôi hiếm thấy một bài chính luận ngắn (1260 chữ) hay và thâm diệu, vì Vương Kha Nhi thoát ly sự cao ngạo bành trướng, thành công nối kết cõi nhân văn của người Hoa vào nền văn minh con người.

Vương Kha Nhi vượt Lỗ Tấn thêm một bước trong sự phê phán người Trung quốc ăn thịt người.

Bài này được một bạn đọc gửi tới Quê Mẹ, nhưng không kèm theo xuất xứ và bản gốc Hán văn. May mắn chúng tôi đã tìm ra nguyên bản để đối chiếu tại link :

17□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□

Nhận thấy có một số chỗ dịch chưa hết ý, có khi nhầm lẫn, một vài đoạn bị cắt bỏ. Nên Nhà văn Hoàng Xá, Biên tập viên Quệ Mẹ đã dịch lại toàn bài theo nguyên bản Hán ngữ với chú thích để cống hiến bạn đọc.

Võ Văn Ái

Tổ quốc tôi, Ông là ai ?

Kính thưa quý thầy cô, các bạn học thân mến,
Kính chào liệt vị quan khách,

Tôi là Vương Kha Nhi, học sinh lớp 10A6, hôm nay xin được trình bày về đề tài :

"Nếu mà tôi sống thêm hai nghìn năm nữa, thì tổ quốc chúng ta sẽ ra sao ?"

Tôi không có cách điệu nói mạnh mẽ hùng hồn như những người kia, cũng chẳng có lòng hăng say tràn đầy nhiệt huyết đối với hai chữ "tổ quốc" như nhiều người khác. Tôi chỉ biết tự mình suy tư, và hiểu ra rằng xã hội chẳng thiếu gì những cái đầu chất đầy kiến thức, nhưng chỉ thiếu những người biết suy nghĩ trong đầu.

Tôi đang suy nghĩ thế này : Nếu mà tôi sống thêm hai nghìn năm nữa, sẽ hình dung tổ quốc chúng ta ra như thế nào ? Vào đời Hán, tổ quốc chúng ta là nhà Đại Hán, kẻ nào — dù từ biên ải xa xôi, mà dám xâm phạm bờ cõi nhà Hán hùng cường, thế nào cũng phải diệt vong (1). Vào đời Đường, tổ quốc chúng ta là nhà Đại Đường, muôn nước lân bang lại chầu phục Đại Đường. Vào đời Tống, tổ quốc chúng ta là nhà Đại Tống, dẫn đầu một nền khoa học kĩ thuật tân tiến, với một nền kinh tế trù phú. Đến đời Nguyên, quân Mông Cổ đem vó ngựa móng sắt giày xéo chúng ta, đày đọa nhân dân ta vào hạng thấp hèn nhất, bơ vơ vất vưởng ngay tại quê hương mình (2). Chẳng lẽ tổ quốc chúng ta là nhà Đại Nguyên sao ? Chẳng lẽ ta phải yêu thương nó hay sao ? Đến đời Thanh, người Mãn Châu từ ngoài biên ải đổ vào tàn sát xâm chiếm Trung Nguyên. Muốn giữ lại đầu thì phải cắt tóc, không chịu cắt tóc thì bị chặt đầu. Trận thảm sát khốc liệt ở Dương Châu cho thấy cuộc đàn áp đẫm máu tại Nam Kinh cũng phải nhạt nhòa. Chẳng lẽ tổ quốc chúng ta là nhà Đại Thanh sao ? Làm sao ta yêu thương nó cho được ? Thời gian đằng đẵng trôi qua, dần dà chúng ta hiểu ra đâu là kẻ ỷ quyền ỷ thế chiếm đoạt mẹ đẻ của chúng ta. Thế mà các người lại chịu nhận nó làm cha của mình sao ? Các người không biết lấy thế làm nhục nhã hay sao ? Có lúc tôi nghĩ, trước đây khi quân Nhật Bổn chiếm lĩnh Trung Quốc của chúng ta, này các bạn học ơi, thế mà hôm nay chúng ta lại hoan hô : “Thiên Hoàng muôn năm” hay sao ?

Nếu mà tôi sống thêm hai nghìn năm nữa, tổ quốc chúng ta ra sao ? Câu hỏi làm tôi hết sức hoang mang.

Trong lòng tôi có một tổ quốc, đó là một nơi chốn công bằng, chính trực, không có gì khuất lấp. Trong lòng tôi có một tổ quốc, đó là một nơi chốn cho ta đạt được tâm tình thanh thản êm đềm, đem lại cho cõi lòng ta và cả trên môi miệng, một niềm tin yêu thắm thiết. Trong lòng tôi có một tổ quốc, đó là một nơi chốn mà đôi khi có thể giương đôi cánh rộng che chở cho ta. Trong lòng tôi có một tổ quốc, đó là một nơi chốn, mà đối với bất cứ khó khăn gian khổ nào phải trải qua, chốn đó vẫn đem lại cho ta tràn trề hi vọng. Nước Đức đã sinh ra Karl Marx, nước Nga đã sinh ra Joseph Staline, nước Mĩ đã sinh ra George Washington, nước Anh đã sinh ra Winston Churchill. Nhưng họ đều đã quá vãng cả rồi. Trách nhiệm bây giờ không ở nơi họ nữa, mà hoàn toàn trông cậy vào tuổi trẻ chúng ta. Tuổi trẻ có trí tuệ, đất nước ắt có trí tuệ ; tuổi trẻ mạnh mẽ, đất nước ắt mạnh mẽ ; tuổi trẻ độc lập, ắt đất nước độc lập ; tuổi trẻ tài giỏi lớn mạnh trên mặt địa cầu, đất nước ắt tài giỏi lớn mạnh trên mặt địa cầu.

Photo Nữ sinh Vương Kha Nhi

Trong tay tuổi trẻ chúng ta đã nắm vững một tổ quốc cao đẹp, mà mỗi một người đều thương mến sâu xa ở tận đáy lòng. Tổ quốc đó khiến cho nước Mĩ phải ngưỡng mộ nền chính trị dân chủ, khiến cho nước Đức phải thán phục trình độ kĩ thuật, khiến cho nước Nhật Bổn bội phục mức sống giàu có của người dân, khiến cho Tân Gia Ba nể phục tư cách trong sạch không tham bẩn của những kẻ cầm quyền đất nước. Hãy xem một

ngày kia, tổ quốc chúng ta chiếu sáng rực rỡ khắp vũ trụ, một tổ quốc mà con cháu muôn đời sau không bao giờ đánh mất.

Nữ sinh Vương Khả Nhi

Giấc mộng của Trung Quốc, giấc mộng của người Trung Quốc, có ba giấc mộng xưa. Giấc mộng thứ nhất gọi là ***"minh quân mộng"***, tức là niềm hi vọng có một ông vua tài giỏi sáng suốt, là niềm hi vọng — đối với bất cứ vấn đề nào, cũng tìm ra giải pháp, — đối với bất cứ chuyện hay ho nào đều thấm nhuần ơn mưa móc của bậc thống trị toàn quyền. Giấc mộng thứ hai, gọi là ***"thanh quan mộng"***, là khi niềm tin vào vị hoàng đế trên kia đổ vỡ, bèn mang niềm hi vọng có một ông quan trong sạch, tay áo gió bay, không nao núng, đứng trước bậc quyền uy lấy lời chính trực can gián. Giấc mộng thứ ba, gọi là ***"hiệp khách mộng"***, nếu như giấc mộng thanh quan chẳng thành, đành trông chờ một khách anh hùng hiệp nghĩa đến báo thù rửa hận.

Có ba giấc mộng mới của người Trung Quốc ngày nay. Giấc mộng thứ nhất gọi là ***"tự do mộng"***, tìm cách thoát khỏi sức ép của chế độ độc tài, không còn muốn chịu đựng bọn thống trị quyền quý hoành hành áp bức. Giấc mộng mới thứ hai gọi là ***"nhân quyền mộng"***, tức là muốn cho mọi người đều được hưởng quyền lợi ngang nhau, không còn có bất cứ ai có đặc quyền ở trên cao đè đầu đè cổ bàn dân bình thường, thật không sao chịu thấu. Giấc mộng mới thứ ba gọi là ***"hiến chánh mộng"***, tức là tuân theo nguyên tắc dân chủ pháp quyền, dựa trên nguyên tắc mọi người bình đẳng như nhau, toàn thể nhân dân trong nước cùng nhau quy định lập thành văn bản Hiến pháp dùng làm nền móng cho một quốc gia dân chủ.

Ba cái mộng cũ kĩ kia là những “giấc mộng đẹp kê vàng” của bầy dân tôi đòi an phận, là những cơn mộng dữ nghìn năm do chính sách ngu dân đem lại, chỉ biến người dân thành những con cừu ngoan ngoãn vâng lời, mặc cho kẻ thống trị tác uy tác phúc, đem giết đem cúng làm vật hi sinh, và mãi mãi bị thống trị.

Ba giấc mộng mới chính là những đòi hỏi tất nhiên của nền văn minh kinh tế thị trường, là những thể nhận của xã hội khai mở, là biểu hiện sự tỉnh ngộ lớn của toàn dân, là thành quả bao nhiêu cuộc tranh đấu đẫm máu của những bậc chí sĩ cũng như những con người nhân ái. Ba giấc mộng đó nhất định sẽ trở thành sự thật.

Vương Kha Nhi

Ghi chú

(1)“Phạm ngã cường Hán giả tuy viễn tất tru” □□□□□□□□□. Câu viết của tướng nhà Hán Trần Thang □□ có công giết chết vua Hung Nô Thiền Vu, đem lại yên ổn cho vùng biên ải ở phia bắc Trung Quốc, thời đó thường bị Hung Nô quấy nhiễu.

(2)“tứ đẳng công dân” □□□□. Theo giới bình dân, dân Trung Quốc ngày nay có 4 đẳng : đệ nhất đẳng là cán bộ, đệ nhị đẳng là thị dân, đệ tam đẳng là nông dân, và đệ tứ đẳng là người sống không hộ khẩu ở thành thị, không quyền lợi, và có thể bị bắt bớ bất cứ lúc nào.